

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE A UNIUNII EUROPENE (Camera a treia)
13 iunie 2012

Cauza F-63/11

Macchia Luigi
împotriva
Comisiei Europene

„Funcție publică — Agenți temporari — Neprelungire a unui contract pe durată determinată — Puterea de apreciere a administrației — Obligația de solitudine — Articolul 8 din RAA — Articolul 4 din Decizia directorului general al OLAF din 30 iunie 2005 privind noua politică de angajare și de încadrare în muncă a personalului temporar al OLAF — Durata maximă a contractelor de agent temporar”

Obiectul: Acțiune formulată în temeiul articolului 270 TFUE, aplicabil Tratatului CEEA potrivit articolului 106a din acesta, prin care domnul Macchia solicită, în special, anularea deciziei implicite a persoanei îndeplinind funcția de director general al Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) din 12 august 2010 prin care i-a fost respinsă cererea de prelungire a contractului său de agent temporar

Decizia: Anulează Decizia directorului general al Oficiului European de Luptă Antifraudă (OLAF) din 12 august 2010 prin care a fost respinsă cererea de prelungire a contractului de agent temporar al domnului Macchia. Respinge în rest acțiunea. Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligată să suporte cheltuielile de judecată efectuate de reclamant.

Sumarul hotărârii

*1. Funcționari — Acțiune îndreptată împotriva unei decizii implicite de respingere a unei cereri — Motiv întemeiat pe lipsa motivării — Luare în considerare a motivării care figurează în decizia de respingere a reclamației
(Statutul funcționarilor, art. 90 și 91; Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 46)*

*2. Funcționari — Agenți temporari — Recrutare — Prelungirea unui contract pe perioadă determinată — Puterea de apreciere a administrației — Control jurisdicțional — Întindere
[Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 8 și art. 47 alin. (1) lit. (b)]*

*3. Funcționari — Agenți temporari — Obligația de solitudine care incumbă administrației — Principiul bunei administrări — Domeniu de aplicare — Control jurisdicțional — Limite
(Statutul funcționarilor, art. 24; Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 11)*

*4. Funcționari — Agenți temporari — Recrutare — Neprelungire a unui contract pe durată determinată — Control jurisdicțional — Întindere — Decizie care nu a fost precedată de o examinare a situației agentului în raport cu interesul serviciului — Nelegalitate
[Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 2 lit. (a) și art. 8 primul paragraf]*

5. Funcționari — Acțiune — Hotărâre de anulare — Efecte — Obligația de a adopta măsuri de executare — Conținut — Anularea unei decizii de neprelungire a unui contract de agent temporar — Lipsa unei despăgubiri având în vedere posibilitatea înlocuirii retroactive a actului anulat (art. 266 TFUE)

1. Ținând seama de caracterul evolutiv al procedurii precontencioase, în cazul în care decizia administrației de respingere a unei reclamații conține o motivare care lipsea în mod evident din decizia implicită de respingere a unei cereri împotriva căreia era îndreptată reclamația, motivarea conținută în decizia de respingere a reclamației este cea care trebuie luată în considerare pentru examinarea legalității actului inițial care lezează, întrucât se apreciază că aceasta completează respectivul act. Cu toate acestea, ceea ce se examinează este legalitatea actului inițial care lezează, analiza efectuându-se în raport cu motivarea cuprinsă în decizia de respingere a reclamației.

(a se vedea punctele 18 și 41)

Trimitere la:

Tribunalul Uniunii Europene: 9 decembrie 2009, Comisia/Birkhoff, T-377/08 P, punctele 58 și 59 și jurisprudența citată

2. Chiar dacă agenții temporari nu au niciun drept la prelungirea unui contract pe perioadă determinată și deși administrația are o largă putere de apreciere în acest domeniu, aceasta nu înseamnă că instanța Uniunii, sesizată cu o acțiune în anulare îndreptată împotriva unui act adoptat în exercitarea unei astfel de puteri, nu exercită un control de legalitate asupra acestuia, care se manifestă sub mai multe aspecte, independent de existența sau de inexistența unei obligații formale de motivare.

Astfel, instanței Uniunii i se poate solicita să controleze dacă administrația nu și-a întemeiat decizia pe fapte materiale inexacte sau incomplete. În acest sens, instanța Uniunii are obligația de a verifica dacă administrația a exercitat în mod efectiv competențele pe care le deține în vederea stabilirii faptelor care stau la baza deciziei sale în așa fel încât să ia în considerare toate elementele pertinente. Instanței Uniunii i se poate, de asemenea, solicita să analizeze dacă administrația a procedat la o examinare detaliată sau concretă a elementelor pertinente ale cauzei, astfel încât această examinare să fie efectuată cu atenție și cu imparțialitate.

Revine, așadar, instanței Uniunii obligația de a verifica dacă administrația nu a săvârșit o eroare vădită în cadrul aprecierii elementelor pe care le-a reținut pentru adoptarea deciziei contestate. Or, în contextul unei puteri largi de apreciere recunoscute administrației, stabilirea faptului că aceasta din urmă a săvârșit o eroare vădită în cadrul aprecierii faptelor, de natură să justifice anularea deciziei adoptate pe baza acestei aprecieri, presupune ca elementele de probă, pe care reclamantul trebuie să le prezinte, să fie suficiente pentru a lipsi de plauzibilitate aprecierile reținute de administrație.

(a se vedea punctele 43, 45 și 47-49)

Trimitere la:

Curte: 15 februarie 2005, Comisia/Tetra Laval, C-12/03 P, punctul 39; 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, punctul 145

Tribunalul de Primă Instanță: 30 noiembrie 1993, Perakis/Parlamentul European, T-78/92, punctul 16; 12 decembrie 1996, Aluffass și Akt/Comisia, T-380/94, punctul 59; 8 mai 2001, Caravelis/Parlamentul European, T-182/99, punctul 32; 17 octombrie 2002, Cocchi și Hainz/Comisia, T-330/00 și T-114/01, punctul 82; 6 februarie 2003, Pyres/Comisia, T-7/01, punctul 64; 26 octombrie 2004, Brendel/Comisia, T-55/03, punctul 60; 13 iulie 2006, Shandong Reipu Biochemicals/Consiliul, T-413/03, punctul 63; 27 septembrie 2006, Dresdner Bank/Comisia, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP și T-61/02 OP, punctul 67; 12 februarie 2008, BUPA și alții/Comisia, T-289/03, punctul 221

Tribunalul Funcției Publice: 7 iulie 2009, Bernard/Europol, F-54/08, punctul 44; 23 noiembrie 2010, Gheysens/Consiliul, F-8/10, punctul 75

3. Obligația de solitudine, precum și principiul bunei administrări implică, printre altele, ca, atunci când se pronunță cu privire la situația unui funcționar sau a unui agent, chiar și în cadrul exercitării unei largi puteri de apreciere, autoritatea competentă să ia în considerare ansamblul elementelor susceptibile să îi determine decizia; astfel, aceasta trebuie să țină seama nu doar de interesul serviciului, ci și de cel al funcționarului sau al agentului în cauză. Ținând însă seama în special de întinderea puterii de apreciere de care dispun instituțiile în ceea ce privește evaluarea interesului serviciului, controlul instanței Uniunii trebuie să se limiteze la aspectul dacă autoritatea competentă s-a menținut în limite rezonabile și nu și-a folosit în mod greșit puterea de apreciere.

(a se vedea punctul 50)

Trimitere la:

Curte: 28 mai 1980, Kuhner/Comisia, 33/79 și 75/79, punctul 22; 29 octombrie 1981, Arning/Comisia, 125/80, punctul 19

Tribunalul de Primă Instanță: 6 iulie 1999, Séché/Comisia, T-112/96 și T-115/96, punctele 147-149; 2 martie 2004, Di Marzio/Comisia, T-14/03, punctele 99 și 100

4. Deși instanța Uniunii nu este competentă să controleze alegerea politicii de personal pe care o instituție înțelege să o aibă pentru a duce la bun sfârșit misiunile care îi sunt încredințate, aceasta poate în mod valabil, atunci când este sesizată cu o cerere de anulare a unui refuz de a prelungi un contract de agent temporar, să verifice dacă motivele reținute de administrație nu sunt de natură să repună în discuție criteriile și condițiile de bază stabilite de legiuitor în statut și care urmăresc în special să garanteze personalului contractual posibilitatea de a beneficia în final, dacă este cazul, de o anumită continuitate a serviciului. În acest mod trebuie înțeles articolul 8 primul paragraf din Regimul aplicabil celorlalți agenți, care prevede că contractul de agent temporar, în sensul articolului 2 litera (a) din regimul menționat, nu poate fi prelungit decât o dată pe perioadă determinată și că orice prelungire ulterioară se face pe durată nedeterminată, ceea ce poate reprezenta tocmai o măsură preventivă destinată combaterii precarității locului de muncă. Această interpretare este susținută de obligația de solitudine care impune ca, atunci când este sesizată cu o cerere de prelungire a unui contract, autoritatea competentă să examineze, în special, dacă nu există un alt post de agent temporar în sensul articolului 2 litera (a) menționat pe care contractul persoanei interesate ar fi putut, în interesul serviciului și având în vedere exigențele prioritare în cazul în speță, să fie prelungit în mod valabil.

Rezultă că autoritatea abilitată să încheie contractele de muncă nu respectă obligația de solitudine și articolul 8 din Regimul aplicabil celorlalți agenți în cazul în care, atunci când respinge o cerere de prelungire a contractului unui agent temporar încheiat în temeiul articolului 2 litera (a) din regimul menționat, se referă în mod abstract la posibilitățile bugetare și la meritele și aptitudinile persoanei interesate, omițând însă să cerceteze, în cadrul unei examinări individualizate a situației specifice a persoanei interesate și a serviciilor pe care aceasta ar fi în măsură să le ofere instituției, dacă interesul serviciului pe care îl urmărește nu se poate concilia cu atribuirea de noi sarcini și funcțiuni persoanei interesate și, prin urmare, cu posibilitatea de a prelungi contractul său sau cu acordarea unui nou contract de agent temporar.

(a se vedea punctele 54, 60 și 61)

Trimitere la:

Curte: 8 martie 2012, Huet, C-251/11, punctul 37

Tribunalul Funcției Publice: 9 decembrie 2010, Schuerings/ETF, F-87/08, punctele 58 și 60; 9 decembrie 2010, Vandeuere/ETF, F-88/08, punctele 59 și 60

5. Anularea unui act de către instanța Uniunii are drept efect eliminarea retroactivă a acestui act din ordinea juridică și, în cazul în care actul anulat a fost deja executat, anularea efectelor acestuia impune restabilirea situației juridice în care se afla reclamantul anterior adoptării acestuia. În plus, potrivit articolului 266 TFUE, instituția emitentă a actului anulat este obligată să ia măsurile impuse de executarea hotărârii al cărei destinatar este.

Cu toate acestea, în ceea ce privește anularea unei decizii de neprelungire a contractului unui agent temporar, nu poate fi exclus, în orice caz, ca instituția să aprecieze că poate adopta din nou o decizie de neprelungire a contractului de agent temporar al reclamantului în urma unei reexaminări complete și detaliate a dosarului, luând în considerare motivarea hotărârii de anulare.

În consecință, instanța Uniunii nu poate obliga instituția la plata salariului persoanei interesate începând de la data deciziei nelegale.

(a se vedea punctele 64, 66 și 67)

Trimitere la:

Tribunalul Funcției Publice: 26 octombrie 2006, Landgren/ETF, F-1/05, punctul 92; 26 mai 2011, Kalmár/Europol, F-83/09, punctul 88, care face obiectul unui recurs aflat pe rolul Tribunalului Uniunii Europene, cauza T-455/11 P